

som i sin Tid blev indledet bl. a. paa Foranledning af en Betænkning, som Professorerne Axel Nielsen og Ussing afgav den 11. Januar 1926, en Betænkning, der angik Valutaspørgsmaalet, men i hvilken disse to begge kom ind paa Spørgsmaalet om Nationalbankens Afgiftsforhold til Staten, et Spørgsmaal, som efter Professor Axel Niensens Mening krævede en Drøftelse, fordi Nationalbanken ved Inflationen efter hans Mening havde haft særlige Fordele og Begunstigelser, som ikke var forudsat ved den Afgiftslovgivning, der i øvrigt var gældende. Om han havde Ret eller ikke, eller hvad Resultat man maatte være kommet til ved Ministeriets Overvejelser, spørger jeg ikke om, men jeg spørger altsaa den højtærede Minister, om disse Forhandlinger, der blev indledet med Nationalbanken, og som blev udsat paa Bankens Foranledning, men om hvilke jeg inden min Afgang mindede Banken i en Skrivelse, senere er optaget, og om de har ført til noget Resultat, der kan medføre, at Staten faar en større Afgift af Nationalbanken, end den hidtil regnede med.

Og medens jeg omtaler Nationalbanken, maa jeg maaske ogsaa nævne en anden Sag, maaske en lille Sag, men en Sag med uhyre farlige Konsekvenser. Jeg tænker paa den Opsigt, det vakte, da en af Bankens Direktører, en statsudnævnt Direktør, blev valgt til Bestyrelsesmedlem i Det Forenede Dampskibsselskab. At dette var en Handling, som direkte strider mod Oktrojen, formoder jeg man er klar over. I Oktrojen hedder det, at „Direktørerne maa ikke være Deltagere — aktive eller passive — i noget ansvarligt Firma, som driver Handels- eller Fabriksvirksomhed, ej heller beklæde en Stilling i noget andet Pengeinstitut“. Nu indrømmer jeg, at Det Forenede Dampskibsselskab ikke positivt er nævnt i dette Forbud, men jeg skulde dog tro, at Dampskibsdrift i meget høj Grad maatte falde ind under Betegnelsen Handelsvirksomhed, og at man i hvert Fald i Almindelighed sidestiller Transportvirksomhed med anden Handelsvirksomhed, og det kan vel ikke være paa en saadan Finesse, at den paagældende Direktør har ment at kunne paatage sig dette Hverv.

Der aabner sig et frygteligt Perspektiv, hvis Nationalbankens Direktører hermed har indledet en Virksomhed med ogsaa at være Bestyrelsesmedlemmer i private Forretninger. Det Forhold, der herved opstaar, rummer saadanne Muligheder, at jeg forbavses over, at Ministeriet ikke offentligt har taget Afstand paa det skarpeste fra det, den paagældende Direktør har indladt sig paa. En Nationalbankdirektør, der mange Gange

kommer i den Situation at skulle træffe Beslutninger om andre Bankers Forhold, kan jo herved komme til at sidde i den pinligste Stilling overfor Sager, som han selv har deltaget i som ansvarlig i en privat Virksomhed.

Jeg skal ikke nærmere uddybe, hvad der kan tænkes, men jeg tænker mig, at den højtærede Minister selv er paa det rene med, hvilke frygtelige Konsekvenser en saadan Udvikling kunde føre til. Nu er det jo muligt, at vi er inde i roligere Forvande med Hensyn til Bankers og Aktieselskabers Stilling end for nogle faa Aar siden, men der har jo foreligget talrige Tilfælde, hvor det vilde have været højst uhyggeligt, om Nationalbankdirektørerne havde siddet snart i det ene, snart i det andet forretningsdrivende Selskab, som kom i Bekneb paa Grund af, at en Bank kom i Bekneb, og som maatte henvende sig til Nationalbanken som Følge af de Vanskeligheder, der var opstaaet et andet Sted. Jeg forudsætter, at der maa være sket noget i denne Sag, og beder altsaa oplyst, hvad der er sket.

I denne Forbindelse tør jeg maaske ogsaa til den samme højtærede Minister rette det Spørgsmaal, om det er Mening, at Arbejdet paa en ny Banklov til Betyggelse for Befolkningen nu skal være at betragte som helt ophørt. Der var i alt væsentligt Enighed om et Resultat umiddelbart før min Afgang i 1926, men siden Ministerskiftet i December 1926 er der blevet fuldkommen Tavshed om dette store og vigtige Spørgsmaal, den nye Banklovgivning. Er det Bankerne, der har øvet Indflydelse, eller er det Ministerens egen Stemning, der har dikteret ham at standse Arbejdet paa den saa godt som færdigbehandlede Banklov, om hvilken der var Enighed med alle interesserede Parter? Hvad har bevirket den Standsning, som har fundet Sted? Hvorfor er Sagen ikke nævnt heller nu? Vi fik en Oprensning i Aabningstalen ved Rigsdagens Aabning forleden af en Mængde fuldkommen ligegyldige og betydningsløse Ting, men Bankloven var ikke deriblandt, Aktieselskabsloven heller ikke.

I Forbindelse med disse Spørgsmaal tør jeg maaske tillige nævne det vigtige Problem, som længe har beskæftiget interesserede Kredse, nemlig hvorledes man faar en betryggende Ordning af Revisorvæsenet. Ogsaa den Revisionslovgivning, som nu i adskillig Tid har været paa krævet, som var paatænkt for længe siden, og som jo ogsaa indeholdtes i de For-